

לה, לה בלבד מאשר סבתא מורייה סבתא המיוחדת שלי,
שלאנו.

קטנה ורזה, צנואה וסקטה, כל צעדה — כמוין התנצלות
והצטנעות על מקום של מישחו שתפסה כביבול, בונחותה
ולא היא. היא לא תפסה מקום של איש כסם שלא פגעה
באיש ותמיד נזהרה בכבודו של אדם. אך נוחותה לגביי —
עולם ומלאו.

כאשר סבתא הייתה נמה מנוחת הצהרים שקט היה שורר
סביב צריפה, להפריע מנוחתה היה דבר שלא יעשה. והאות
לי, לילד, שאפשר לשחק בחופשיות — היה התריס הנפתח
ליד המנדינה ודמותה המופיעעה בחלוון.

להשכמתה היו לי כמה אוטות שהראשון בהם, צעדים
למטבח וקול מים ניגרים מברז, צעדים במטדורן ... הדלת
נפתחת וסבתא ניצבת לבושה בקפידה, תלתליה סרווקים
וسدורים כל אחד במקומו וסיכה שלושה עיגולים חבו
בה בשורה והאמצעי — אבן תcolaה בו, פורפת שמלה
ומשלימה לבושה, סבתא קמה. ובלכתה ברחוב משתדلت
להקדים שלום לכל אחד ומשיבה במאור פנים לمبرכיה.
סבתא הולכת.

שתי מזכרות נשארו לי מסבתא: האהבה לקריאה והספר
הראשון שקיבלתי ממנו ליום הולדתי השבעי, "לובונגלו
מלך זולו", אותו קוראת כת בת סייגלית.

אחד מתענוגותי הגדולים היה להקדימה וללכת לדואר
לשאול שמא יש חבילת ספרים בעבורה להביאם אליה,
לפתוח יחד עמה את אריזת הנייר החום, לנבור בערימות
הספרים החדשניים, למיניהם יחד עמה ולסויום — לקבל מידת
מודעה, לפרסום ליד הרצכנית, בה היא מודיעה על הספרים